

**Durmuş Hocaođlu**

# **Ayaklarımızın Altındaki Toprak Kayıyor!**

*Zaman.*, 20 Mart 2003, Perşembe., s.12 [“Yorum” sayfası]

Durmuş Hocaođlu, *Zaman* Yazıları Sıra No: 28

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Ayaklarımızın Altındaki Toprak Kayıyor!”, *Zaman.*, 20.03.2003, s.12

**ZAMAN**

## **NOTLAR:**

- I. Bu yazı, ABD’ye Irak Harbi için hava sâhası açılmasını öngören II. Tezkere’nin TBMM’de görüşüldüğü gün yayınlanmıştır.
- II: Bu yazının basılı metni gönderilen metne göre bir miktar kısaltılmıştır. Gönderilen metin basılı metinden sonra bu dosyadadır.
- III. Asıl metindeki “**Berlin Duvarı, Ye’cüc-Me’cüc ve Haydut Devlet**” ara başlığı basılı metinde anlam zaafiyeti yaratacak şekilde sehven “**Berlin Duvarı, Ye’cüc-Me’cüc Devlet**” şeklinde yayınlanmıştır.
- IV. Resim editör tarafından basılı metne konmuştur.
- V. Kısaltılmamış Asıl Metin, “Basılı (Kısaltılmış) Metin”den hemen sonra bu dosyadadır

D.H.

## **BASILİ (KISALTIMIŞ) METİN**



Saldırgan Küreselleşme'nin en mümtaz nümûnesi ve bir "küresel fâcia" hâline dönüşme istîdâdı gösteren Irak krizinin özü, dünya haritasının yeniden ve büyük ölçekte bir tek dominant güç, ABD tarafından çizilmek ve bütün kaynaklarına el konmak istenmesi ve husûsen bizim açımızdan da, işbu yeni dünya haritası tasarımının büyükçe bir kısmının hem dolaylı ve hem de doğrudan bizi ve bizim coğrafyamızı kapsamakta olmasıdır. Der Spiegel'de tâ 1997'de yayınlanan bir yazıda dendiği gibi: "Bugüne dek hiçbir ülke, Birleşik Devletler'in dünya üzerinde kurmuş olduğu hâkimiyete benzer bir hâkimiyet kurmaya muvaffak olamamıştır. Amerika şimdi, milletlerarası siyâsetin, pazularını gösteren, her yere izinsizce dalan ve herkesin gözünü yıldırان Schwarzenegger'idir; Amerikalılar, güçlerine tahdit koyacak bir kimsenin veya bir şeyin bulunmadığı bu ortamda, sanki kendi Mc-Dünyalarında ellerinde boş bir çek varmış gibi davranıyorlar."

Der Spiegel'in bu tespîtini, G. John Ikenberry de şu şekilde te'yd etmektedir: Bugün dünyayı tehdit eden iki büyük tehlike vardır: Milletlerarası terörizm ve Amerika'nın emperyal hırsı! ["America's Imperial Ambition", *Foreign Affairs.*, Sep/Oct2002, Vol. 81, Issue 5]. İşte şimdi Kürre-i Arz, bugüne kadar belki de hiç vâki olmadığı bir şekilde, kendisini parsellemek isteyen bu muhteris ve kontrol edilemeyen güç karşısında savunmasız, açık bir hedef olarak durmaktadır, çünkü onu dengeleyecek "karşı-güçler" yeterince kuvvetli değildir.

### **Berlin Duvarı, Ye'cüc-Me'cüc Devlet**

1989'da Berlin Duvarı yıkıldığında yeni ve temiz bir sayfa açıldığını, daha hür, daha müreffeh, daha âdil, hâsılı daha "iyi" bir istikbâlin kapısının aralandığını düşünenler ve Batı'nın bir cennet olduğunu düşleyenler, aradan geçen kısa müddet bu saflıkların bir illüzyondan ibâret olduğunu âşikâre görmüş bulunmaktadır. Şimdi artık Berlin Duvarı'nın âkîbetinin, arkasındaki Ye'cüc-Me'cüc kavminin şerrinden dünyayı koruyan efsânevî demir seddin yıkılmasını andırıldığını düşünebilir ve hattâ, "Haydut Devlet" (Rogue State) tipinin bugün en sofistike ve en üst modeline dönüşen ABD'nin gitgide pervâsızlaşan tavırları ile yeryüzünü ateşten bir küreye döndürme eğilimlerini gördükten sonra, "keşke SSCB ayakta kalsaydı, bundan daha iyi olurdu" dahi diyebiliriz. Çünkü, ABD, demir seddin yıkılmasıyla dünyayı yağmalamaya çıkan Ye'cüc-Me'cüc kavmi gibi davranıyor; kendi dar menfaati dışında hiçbir insanî değeri tanımayan bu neo-emperyal güç, diğer rakiplerinden önce davranarak bütün dünyayı tek başına kolonize etmek üzere harekete geçiyor. Nitekim 2002'de Bush'un imzâsıyla îlân edilen "Yeni Güvenlik Stratejisi" [*The National Security Strategy of the United States of America, September 2002*] ve daha birçok belge dikkatle incelendiğinde, ABD'nin kendi başına îcad ettiği kavramlara dayanarak dünyanın herhangi bir yerine müdâhale etme konusunda her türlü vaziyetten vazîfe çıkarabildiği görülmektedir ki bu strateji şu şekilde özetlenebilir: Önce seçilen "hedef ülke", "terörist" veya "terör sponsoru" ve bilâhare "haydut devlet" (Rogue State) veya Haziran 2000'den îtibâren daha diplomatik bir terim olduğu düşünülerek tercih edilen [bkz: R. S. Litwak., "What's in a Name? The Changing Foreign Policy Lexicon", *Journal of International Affairs.*, Spring 2001, Vol. 54, Issue 2, s.375] "State of Concern" olarak îlân edilmektedir; üçüncü safhada, bunlara dayanılarak, hedef ülkenin "Yakın Tehdit" (Near Threat) oluşturduğu iddiası ortaya atılmaktadır; son safhada ise "Önleyici Savaş" (Preemptive War veya Preventive War) yolu ile "Silahsızlandırma" (Disarmement) vardır; bu son terim, Amerikan usûlü post-modern emperyalist savaşın yumuşak adıdır. Nitekim yukarıda zikredilen "Yeni Güvenlik Stratejisi"nde sürekli olarak kullanılan terim "savaş"tan ziyâde "silahsızlandırma"dır.

Yakın tehdit ve önleyici savaş tezleri, bizim sevimli Temel'imizin "her ihtimâle karşı vurdim oni" esprisini andırmaktadır: Hedef ülke bir terörist veya terör sponsoru ülkedir, bir haydut çetesidir, gerçek bir devlet olmayan bir "kanundışı devlet"tir (Outlaw State; bkz., Litwak., a.m.k., s.377) ki bunların hepsine de ABD karar vermektedir; o hâlde elinde bulunan her türlü silah, kontrolsüz ve her ân bir felâketle sonuçlanabilecek bir "yakın tehdit" demektir. Öyleyse, yüce insanlık idealleri ve Amerika'nın mutluluğu ve refahı için yapılacak olan yegâne şey, daha büyük bir felâkete mâni' olmak için bir "önleyici harp" ile bu haydutu silahsızlandırmaktan ibârettir. Bu sûretle ABD bütün safhaları tek başına ve kimseyi kaale almadan tâyin ve tesbât etmektedir.

Bu sürecin anahtar kavramlarından olan Rogue State (haydut devlet), ilk olarak Robert S. Litwak tarafından Küba, Suriye, İran, Irak, Sudan ve Kuzey Kore'ye yönelik olarak tedâvüle sürüldü. [John M. Swomley., "The Ultimate Rogue Nation"., *The Humanist.*, Jan. 2001., s.8a] Bizzat mücidi tarafından "Amerika kime haydut devlet diyorsa haydut devlet odur" şeklinde ciddiyetsizleştirilen bu kavram, gerçek anlamda meşrû bir devlet olmayan korsan bir siyasî teşkilâtı (kanundışı devlet) ifâde ettiği için, böylesi bir devletle yürütülecek mücâdele, iki devlet arasındaki mücâdele olmaktan çıkarak, bir devletin bir eşkıya çetesini te'dip ve tenkîl problemine dönüşeceğinden, ABD kendisini böyle bir devlete karşı her türlü insânî ve hukukî müeyyidelerden âzâde hissetmekte ve bundan sonraki eylemlerinin önünü açmaktadır. Haydut devlet nasıl ciddiyetsizce ve Amerikan menfaatlerine göre tanımlanıyorsa "terörist ve/ya terör sponsoru devlet" de aynı şekilde tanımlanmaktadır.

### **Ortadoğu ve Irak nereye?**

Kendisini dünyanın efendisi olarak îlan eden ABD, bu yazının kaleme alındığı tarih îtibârıyla [17 Mart, Pazartesi] Birleşmiş Milletler'i hiçe sayarak Irak'a ültimatomunu verdi; The New York Times'ta hemen ertesi gün David E. Sanger imzâsıyla çıkan "Bush'un Harp Doktrini" başlıklı yazıda da açıkça ifâde edildiği üzere, sunulan gerekçe, belirli bir formal harp îlânı yapmaya görünmeyen düşmanlara karşı, hasmın harekete geçmesinden sonra eylemde bulunmanın intihar demek olacağından hareketle, tekrar 50 yıl öncesinin "önleyici savaş" doktrinine dönmek zarûretidir ve tabî ki ABD yerden göğe haklıdır!... Şimdi ABD, tâ 1945'te ortaya atmış ve tatbîk etmiş olduğu bu doktrini [meselâ, bkz: Gian P. Gentile, "Planning for Preventive War"., *Joint Force Quarterly, A Professional Military Journal.*, No. 24, Spring 2000, pp. 62–67] Irak'ta uygulamaya azmetmiş bulunmakta.

### **Türkiye Nereye?**

Her şey bir yana, bu fecî manzaranın bizim açımızdan mânâ ve ehemmiyeti nedir? Öncelikle, bilinmesinde fayda olan husus samîmiyetle inanan saflar dışında Türkiye'de bu işten, harpten çıkar gözeten (felâketlerden beslenen ve tam bir baş belâsına dönüşmüş bulunan) Borsa gibi harp lobileri mensupları dışında kimsenin mutlu olamayacağı; ikincisi, Türkiye'nin, I. Dünya Harbi'nden bu yana ilk defa olarak kendi irâdesi dışında ucu belirsiz bir harbe girmekte olduğu; üçüncüsü, bin yıldan beridir İslâm'ın koruyucu kalkanı olan Türklerin saf değiştirerek ilk defa bir Batılının yanında Amerikan tetikçisi Kuzey Irak Kürtleri gibi bir Müslüman ülkeye karşı açılan "Crusade"a iştirâk etmeleri ve sonuncusu da, artık kontrolden çıkacak bu sürecin kendisini de bitireceğidir.

Mes'elenin her tarafı mühim. Bir kere, harbe girmeyi ABD'den dolar geleceği şeklinde çirkin hesaplara dökenlerin toplumdan gizlemeye çalıştıkları husus, gelecek paranın götürecekleri yanında esâmîsinin bile okunmayacağıdır. Kaldı ki, Türkiye'ye verileceğine

inanılan paraların Amerikan Kongresi'nde hiç ele bile alınmadığı, hiçbir kaynak tahsis edilmediği de açığa çıkmıştır; işin doğrusu şu ki “para” gelmeyecek! Gelse dahi bu para, illâ ki ve muhakkak bunun belki yüz katını çalan mâhir eller tarafından buharlaştırılacaktır.

Ayrıca, Türkiye'ye konuşlandırılacak olan Amerikan askeri sayısının 60.000 ve sürenin 6 ay ile sınırlandırılması hiç de güvenilirlik yaratmıyor; bu sayı kontrolden çıkabileceği gibi, süre de, bir “Amerikan OHALİ” şekline dönüşerek her altışar ay sonunda temdîd edilmek sûretiyle lastik gibi uzatılacaktır.

Mes'elenin belki de en vahîm tarafı, Türkiye'nin bundan sonraki Amerikan taleplerinin hiçbirisine “hayır” diyemeyecek olması ve müteâkip Amerikan hedefleri arasında bulunan Suriye ve İran için de Türkiye'den aynı taleplerde bulunacağıdır. Bunun sonu ise Türkiye'nin bir dominyon ve Türklerin de lejyoner hâline dönüştürülmesi olacaktır.

Beri yandan, üzerinde durulmayan bir husus da, ABD'nin asla bir müttefik gibi davranmıyor ve hiç güven vermiyor ve kabalığının hiç de Sovyetler'in II. Dünya Harbi sonrasındakini aratmayacak bir seviyede olmasıdır. Kezâ, Irak Harbi için bu kadar ihtiyaç duyduğu bir ülkeye karşı burnundan kıl aldırmmaması; Irak'ın işini bitirdikten sonra da Türkiye'de hâlâ üslenmeye devam etmek istemesi, bundan sonraki müstakbel hedeflerinin arasında Türkiye'nin de bulunacağını hissettirmiyor mu? Bu noktada, yârın Türkiye'ye de Irak'ın konumuna benzer bir statü (haydut devlet ve benzeri) ABD tarafından tâyin edildiği ve Irak gibi birkaç dilime ayrıldığı takdirde, ne yapılabilecektir, yalvarmaktan gayri? Üstelik topraklarının içinde şu kadar Amerikan askeri varken ve üstelik artık yanında hiçbir kimseyi de bulması imkânsız hale gelmişken? Dikkat etmek zorundayız ki, Amerika kimi hedef ülke seçmişse onu haklamak için gerekli bütün süreçleri kendisi belirlemektedir.

Ancak, bütün bunların içerisinde en fecîsi, ülkemizdeki atâlet ve ölüm sessizliğidir; hâlbuki devir, yapılan hataların tashîhini muhâl kılan, geri dönülemez ve ap-açık bir felâkete doğru giden bir devir. Devir suskunluk ve riskten kaçmak devri değildir.



## ASIL METİN



### Amerika'nın Emperyal Hırsı

Saldırgan Küreselleşme'nin en mümtaz nümûnesi ve bir "küresel fâcia" hâline dönüşme istîdâdı gösteren Irak krizinin özü, Dünya haritasının yeniden ve büyük ölçekte bir tek dominant güç, ABD tarafından çizilmek ve bütün kaynaklarına el konmak istenmesi ve husûsen bizim açımızdan da, işbu yeni dünya haritası tasarımının büyükçe bir kısmının hem dolaylı ve hem de doğrudan bizi ve bizim coğrafyamızı kapsamakta olmasıdır. Der Spiegel'de tâ 1997'de yayınlanan bir yazıda dendiği gibi:

"Bugüne dek hiçbir ülke, Birleşik Devletler'in dünya üzerinde kurmuş olduğu hâkimiyete benzer bir hâkimiyet kurmaya muvaffak olamamıştır. Amerika şimdi, milletlerarası siyâsetin, pazarlarını gösteren, her yere izinsizce dalan ve herkesin gözünü yıldırان Schwarzenegger'idir; Amerikalılar, güçlerine tahdit koyacak bir kimsenin veya birşeyin bulunmadığı bu ortamda, sanki kendi Mc-Dünyalarında ellerinde boş bir çek varmış gibi davranıyorlar."

Der Spiegel'in bu tesbîtinin, G. John Ikenberry de şu şekilde te'yyid etmektedir: Bugün dünyayı tehdit eden iki büyük tehlike vardır: **Milletlerarası Terörizm ve Amerika'nın emperyal hırsı!** ["America's Imperial Ambition", *Foreign Affairs.*, Sep/Oct2002, Vol. 81, Issue 5]. İşte şimdi Kürre-i Arz, bugüne kadar belki de hiç vâki' olmadığı bir şekilde, kendisini parsellemek isteyen bu muhteris ve kontrol edilemeyen güç karşısında savunmasız, açık bir hedef olarak durmaktadır, çünkü onu dengeleyecek "karşı-güçler" yeterince kuvvetli değildir.

### Berlin Duvarı, Ye'cüc-Me'cüc ve Haydut Devlet

1989'da Berlin Duvarı yıkıldığında yeni ve temiz bir sayfa açıldığını, daha hür, daha müreffeh, daha âdil, hâsılı daha "iyi" bir istikbâlin kapısının aralandığını düşünenler ve Batı'nın bir cennet olduğunu düşleyenler, aradan geçen kısa müddet bu saflıkların bir illüzyondan ibâret olduğunu âşikâre görmüş bulunmaktadır. Şimdi artık Berlin Duvarı'nın âkıbetinin, arkasındaki Ye'cüc-Me'cüc kavminin şerrinden dünyayı koruyan efsânevî demir seddin yıkılmasını andırdığını düşünebilir ve hattâ, "Haydut Devlet" (Rogue State) tipinin el-veym en sofistike ve en üst modeline dönüşen ABD'nin git-gide pervâsızlaşan tavırları ile

yeryüzünü ateşten bir küreye döndürme eğilimlerini gördükten sonra, “keşke SSCB ayakta kalsaydı, bundan daha iyi olurdu” dahi diyebiliriz. Çünkü, ABD, demir seddin yıkılmasıyla dünyayı yağmalamaya çıkan Ye’cüc-Me’cüc kavmi gibi davranıyor; kendi dar menfaati dışında hiçbir insanî değeri tanımayan bu gözü dönmüş neo-emperyal güç, diğer rakiplerinden önce davranarak bütün dünyayı tek başına kolonize etmek üzere bütün hışmıyla ve çok kaba bir şekilde harekete geçiyor. Nitekim 2002’de Bush’un imzâsıyla ilân edilen “Yeni Güvenlik Stratejisi” [The National Security Strategy of the United States of America, September 2002] ve daha birçok belge dikkatle incelendiğinde, ABD’nin kendi başına icad ettiği kavramlara dayanarak dünyanın herhangi bir yerine müdâhalede etme konusunda her türlü vaziyetten vazîfe çıkarabildiği görülmektedir ki bu strateji şu şekilde özetlenebilir: Önce seçilen “hedef ülke”, “terörist” veya “terör sponsoru” ve bilâhare “Haydut Devlet” (Rogue State) veya Haziran 2000’den itibaren daha diplomatik bir terim olduğu düşünülerek tercih edilen [bkz: R. S. Litwak., “What’s in a Name? The Changing Foreign Policy Lexicon”., *Journal of International Affairs.*, Spring 2001, Vol. 54, Issue 2, s.375] “State of Concern” olarak ilân edilmektedir; üçüncü safhada, bunlara dayanılarak, hedef ülkenin “Yakın Tehdit” (Near Threat) oluşturduğu iddiası ortaya atılmaktadır; son safhada ise “Önleyici Savaş” (Preemptive War veya Preventive War) yolu ile “Silahsızlandırma” (Disarmement) vardır; bu son terim, Amerikan usûlü post-modern emperyalist savaşın yumuşak adıdır. Nitekim yukarıda zikredilen “Yeni Güvenlik Stratejisi”nde sürekli olarak kullanılan terim “savaş”tan ziyâde “silahsızlandırma”dır.

Yakın Tehdit ve Önleyici Savaş tezleri, bizim sevimli Temel’imizin “her ihtimâle karşı vurdim oni” esprisini andırmaktadır: Hedef ülke bir terörist veya terör sponsoru ülkedir, bir haydut çetesidir, gerçek bir devlet olmayan bir “Kanundışı Devlet”tir (Outlaw State; bkz., Litwak., a.mk., s.377) — ki bunların hepsine de ABD karar vermektedir —; o hâlde elinde bulunan her türlü silah, kontrolsüz ve her ân bir felâketle sonuçlanabilecek bir “yakın tehdit” demektir. Öyleyse, yüce insanlık idealleri ve Amerika’nın mutluluğu ve refahı için yapılacak olan yegâne şey, daha büyük bir felâkete mâni’ olmak için bir “önleyici harp” ile bu haydutu silahsızlandırmaktan ibârettir. Bu sûretle ABD bütün safhaları tek başına ve kimseyi kaale almadan tâyin ve tesbît etmekte, bütün bu süreçte hem savcı, hem hâkim ve hem de infaz görevlisi rollerinin tamâmını tek başına üstlenmektedir. İşte Amerikan Rüyası!

Bu sürecin anahtar kavramlarından olan Rogue State (Haydut Devlet), ilk olarak Robert S. Litwak tarafından Küba, Suriye, İran, Irak, Sudan ve Kuzey Kore’ye yönelik olarak tedâvüle sürüldü. [John M. Swomley., “The Ultimate Rogue Nation”., *The Humanist.*, Jan, 2001., s.8a] Bizzat mücidi tarafından “*Amerika kime haydut devlet diyorsa haydut devlet odur*” şeklinde ciddiyetsizleştirilen bu kavram, gerçek anlamda meşrû bir devlet olmayan korsan bir siyasî teşkilâtı (Kanundışı Devlet) ifâde ettiği için, böylesi bir devletle yürütülecek mücâdele, iki devlet arasındaki mücâdele olmaktan çıkarak, bir devletin bir eşkıya çetesini te’dip ve tenkîl problemine dönüşeceği için, ABD kendisini böyle bir devlete karşı her türlü insânî ve hukukî müeyyidelerden âzâde hissetmekte ve bundan sonraki eylemlerinin önünü açmaktadır. Haydut Devlet nasıl ciddiyetsizce ve Amerikan menfaatlerine göre tanımlanıyorsa “terörist ve/ya terör sponsoru devlet” de aynı şekilde tanımlanmaktadır [Meselâ., bkz: “Overview of State-Sponsored Terrorism., Patterns of Global Terrorism - 2000”., Released by the Office of the Coordinator for Counterterrorism, April 30, 2001 [http://www.state.gov/s/ct/rls/pgtrpt/2000/2441pf.htm]. Swomley’in ifâdesiyle “son haydut millet” olan Amerikalılar, terörist eylemlerin en büyüklerini yapmaktadır; ama bunlar “örtülü eylem”dir (covert action; bkz: Swomley., a.mk.: s.8b). Gerçekten de ABD’nin bu “örtülü eylemleri”nin özet bir listesi dahi insanını rûhunu karartmaya kâfidir [Meselâ, bkz: Sami Naîr: “Tekyanlılık ve Hukuk İhlâlleri,

ABD'nin Yeni Dünya Düzeni"., *Le Monde Diplomatique Türkiye.*, Sayı: 11, 15 Şubat-15 Mart 2003., s.9-12].

### Ortadoğu ve Irak Nereye?

Kendisini Dünya'nın efendisi olarak îlan eden, bir vakitlerin hürriyet ve demokrasi kalesi (?) ABD, bu yazının kaleme alındığı tarih îtibâriyle [17 Mart, Pazartesi] Birleşmiş Milletler'i hiçe sayarak Irak'a ultiमतunu verdi; The New York Times'da hemen ertesi gün David E. Sanger imzâsıyla çıkan "Bush'un Harp Doktrini" başlıklı yazıda da açıkça ifâde edildiği üzere, sunulan gerekçe, belirli bir formal harp îlanı yapmayan görünmeyen düşmanlara karşı, hasmın harekete geçmesinden sonra eylemde bulunmanın intihar demek olacağından hareketle, tekrar 50 yıl öncesinin "önleyici savaş" doktrinine dönmek zarûretidir ve tabî ki ABD yerden göğe haklıdır!... Şimdi ABD, tâ 1945'te ortaya atmış ve tatbik etmiş olduğu bu doktrini [meselâ, bkz: Gian P. Gentile, "Planning for Preventive War"., *Joint Force Quarterly, A Professional Military Journal.*, No. 24, Spring 2000, pp. 62-67] Irak'ta uygulamaya azmetmiş bulunmakta. Belki bu yazı yayınlandığında harp patlamış, "Önleyici Savaş" için Irak'ın tepesine bombalar yağmaya başlamış ve yine galip ihtimâl ile, ne gariptir ki Türkiye de "kendi isteği ve irâdesi ile değil Amerikan baskısına boyun eğerek" bir kenarından bu harbe katılmış olacak.

### Türkiye Nereye?

Her şey bir yana, bu fecî manzaranın bizim açımızdan mânâ ve ehemmiyeti nedir?

Öncelikle, bilinmesinde fayda olan husus — samîmiyetle inanan saflar dışında — Türkiye'de bu işten, harpten çıkar gözeten (felâketlerden beslenen ve tam bir baş belâsına dönüşmüş bulunan) Borsa gibi Harp Lobileri mensupları dışında kimsenin mutlu olamayacağı; ikincisi, Türkiye'nin, I. Dünya Harbi'nden bu yana ilk defa olarak kendi irâdesi dışında ucu belirsiz bir harbe girmekte olduğu; üçüncüsü, bin yıldan beridir İslâm'ın koruyucu kalkanı olan Türkler'in saf değiştirerek ilk defa bir Batılı'nın yanında —Amerikan tetikçisi Kuzey Irak Kürtleri gibi — bir İslâm ülkesine karşı açılan "Crusade"a iştirâk etmeleri ve sonuncusu da, artık kontrolden çıkacak bu sürecin kendisini de bitireceğidir.

Mes'elenin her tarafı mühim. Bir kere, harbe girmeyi ABD'den Dolar geleceği şeklinde çirkin hesaplara dökenlerin toplumdan gizlemeye çalıştıkları husus, gelecek paranın götürecekleri yanında esâmîsinin bile okunmayacağıdır. Kaldı ki, Türkiye'ye verileceğine inanılan paraların Amerikan kongresinde hiç ele bile alınmadığı, hiçbir kaynak tahsis edilmediği de açığa çıkmıştır; işin doğrusu şu ki "para" gelmeyecek! Gelse dahi hepi-topu 6 milyarı hibe, 20 milyarı kredi (yâni yine borç); devde kulak bile değil ve de bu para, illâ ki ve muhakkak Türkiye'nin bütün kaynaklarını dibine kadar bitiren, bunun belki yüz katını çalan mâhir eller tarafından buharlaştırılacaktır.

Ayrıca, Türkiye'ye konuşlandırılacak olan Amerikan askeri sayısının 60.000 ve sürenin 6 ay ile sınırlandırılması hiç de güvenilirlik yaratmıyor; bu sayı kontrolden çıkabileceği gibi, süre de, bir "Amerikan OHALİ" şekline dönüşerek her altışar ay sonunda temdîd edilmek sûretiyle lastik gibi uzatılacaktır. Bilelim ki Amerikalılar artık yeni kolonileri olan Türkiye'de kalıcıdır ve bunun adı da "işgal"dir.

Mes'elenin belki de en vahîm tarafı, Türkiye'nin bundan sonraki Amerikan taleplerinin hiçbirisine "hayır" diyemeyecek olması ve müteâkip Amerikan hedefleri arasında bulunan

Suriye ve İran için de Türkiye’den aynı taleplerde bulunulacaktır. Bunun sonu ise Türkiye’nin bir dominyon ve Türklerin de lejyoner hâline dönüştürülmesi olacaktır.

Beri yandan, üzerinde durulmayan bir husus da, ABD’nin asla bir müttefik gibi davranmıyor ve hiç güven vermiyor ve kabalığının hiç de Sovyetler’in II. Dünya Harbi sonrasındakini aratmayacak bir seviyede olmasıdır. Kezâ, Irak Harbi için bu kadar ihtiyaç duyduğu bir ülkeye karşı burnundan kıl aldirmaması; Irak’ın işini bitirdikten sonra da Türkiye’de hâlâ üslenmeye devam etmek istemesi, bundan sonraki müstakbel hedeflerinin arasında Türkiye’nin de bulunacağını hissettirmiyor mu? Bu noktada, yârın Türkiye’ye de Irak’ın konumuna benzer bir statü (haydut devlet ve benzeri) ABD tarafından tâyin edildiği ve Irak gibi birkaç dilime ayrıldığı takdirde, ne yapılabilecektir, yalvarmaktan gayri? Üstelik topraklarının içinde şu kadar Amerikan askeri varken ve üstelik artık yanında hiçbir kimseyi de bulması imkânsız hale gelmişken? Dikkat etmek zorundayız ki, Amerika kimi hedef ülke seçmişse onu haklamak için gerekli bütün süreçleri kendisi belirlemektedir.

Ancak, bütün bunların içerisinde en fecîsi, ülkemizdeki utanç duyulacak atâlet ve ölüm sessizliğidir; hâlbuki devir, yapılan hataların tashîhini muhâl kılan, geri dönülemez ve ap-açık bir felâkete doğru giden bir devir.

**Devir suskunluk ve riskten kaçmak devri değil; her gerçek, dürüst vatandaş, elinden gelenin en iyisini son limitine dek yapmak ve risk almak zorunda!**

### **Sayın Vekillerimiz’e**

Bu yazı şâyet İkinci Tezkere görüşmesinden önce yayınlanabilirse, sayın vekillerimize seslenmek isterim:

Sayın vekillerimiz!

Şu ânda Tarih sizin elinizde! O’nun sayfalarına Enver, Tal’at ve Cemal gibi geçmeyiniz; onlar bir imparatorluğu mahvettiler, sizin bir imparatorluğunuz da yok; onların hiç olmazsa büyük hayâlleri vardı, sizin hiçbir şeyiniz yok; ve dahi onlar hiç olmazsa “para” hesabı içinde değillerdi.

\*\*\*

**Sayın vekillerimiz! Her ideolojiden, her felsefeden, her inanıştan bütün vatandaşlarım!**

**AYAKLARIMIZIN ALTINDAKİ TOPRAK KAYIYOR!**

**Şimdi değilse, ne zaman?**

